דשתיך טפי. העלו חלודה רבה דכולי האי לא שביק להו: **סלינא.** הנמצא בתחד מחורי הכותל: **בתר קמא.** אזיל לי קמיה לגיו בני הבית נתנוהו שם לי קמא לבר בני רשות הרבים נתנוהו שם שכן דרך לחיזתו. וכן כיסא בתר שנציה אשטדל"א בלע"ז: **באודרא.** מוכין: **נסכא.** פלטע"א של כסף: **ממולא.** מן הכסף שמחזיק כל רוחב הכותל: **לא לריכא דמשפע.** הכותל לחד גיסא: **מהו דתימא.** בתלי הגובה היה תחילה ואשתפוכי אשתפוך לגד הנמוך קמ"ל: **לפני סוחרי בהמה.** בירושלים: **לעולם.** בין בשעת הרגל בין שלא בשעת הרגל: **מעשר.** שרוב בשר הנאכל בירושלים מעשר לפי שאין אדם שוהה בירושלים עד שיאכל כל מעשרותיו ונותן מעות מעשר לעניי העיר או לאוהביו יושבי העיר ורוב הולאות מעשר לוקחין בהן בהמות לשלמים כדגמר שם שם מעשר משלמים במסכת מנחות (דף פב.): **ובהר הבית חולין.** ואפילו בשעת הרגל ואע"פ שרוב מעות שבעיר מעשר שעולי רגלים מביאין מעות מעשרותיהן לאכלם לא שבקינן רובא דשתא ואזלינן בתר רגל אלא אמרי' מלפני הרגל נפלו כאן וחולין הן: **וכירושלים.** בשאר שוקים שבה: **בשאר ימות השנה חולין.** דרוב מעות שבעיר חולין: **ובשעת הרגל מעשר. שרוב מעות העיר מעשר: ואמר רב שמעיה בר זעירא מאי טעם.** בירושלים בשעת הרגל מעשר ולא אמרי' מלפני הרגל נפלו כדאמרן בהר הבית: **ושוקי ירושלים עשויין להתכבד כל יום.** ואם נפלו שם לפני הרגל כבר מצאום מכבדי השוק. אבל הר הבית אין צריך להתכבד בכל יום שאין טיט ועפר קולטו שם מתוך שהוא משופע ועוד שאין אדם נכנס שם במנעל ובאבק שעל רגליו: **אגמא.** בדבר שעשוי להתכבד אמרי' קמאי קמאי אזלו והני אחריני נינהו: **הכא נמי.** אחריני שבאו אחרונים: **שבאו אחרונים.** בבית אחת וכל שכן אם היו עובדי כוכבים ומי שנפל ממנו מיאס דלא ידע ממאן נבעי: **פונדק.** מקום שעוברים ושבים לנים לילה אחד ושנים: **ואפילו ברוב ישראל.** דעביד דמייאס ולא סמיך דליהדרו נהליה דלא מפלגי בין דבר שיש בו סימן לאין בו סימן: **שלשה עובדי כוכבים.** אילו דנקט שלשה גבי ישראל נקט נמי גבי עובדי כוכבים והא"ה חד ובלבד שיהא אחרון: **אפילו תימא נשלשה ישראל.** ולא תפשוט דהלכה כרשב"א דכי פליגי רבנן עליה היכא דנפלה במקום שהרבים מצויין דלא ידע להו לבולהו דסבר האובד ומימר אמר ההוא דאשכח לא ידע ממי נפלה ולבשיגיע הרגל יכריז עליה ותתן סימן ותטול אבל הכא דידע להו לבולהו ותבענהו ולא אודו מיאוסי מיאס מימר אמר כו': **אמרי קמייהו.** אמרתי לפניהם: **והשתא ליהדרו.** בתמיה: נקיטנא

[א] אדשתיך טפי: בכותל חדש מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעל הבית: אמר רב אשי בסכינא בתר קתא וכיסא בתר שנציה ואלא מתני' דקתני מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעל הבית ולחזי אי קתא לגאו אי קתא לבר אי שנציה לגאו אי שנציה לבר מתני' באודרא ונסכא תנא האם היה כותל ממולא מהן חולקין פשיטא לא צריכא דמשפע בחד גיסא מהו דתימא אשתפוכי אישתפוך קמ"ל: אם היה משכירו לאחרים אפילו (מצא) בתוך הבית הרי אלו שלו: ואמאי ליזיל בתר בתרא מי לא תנן המעות שנמצאו לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר בהר הבית חולין ובירושלים בשאר ימות השנה חולין בשעת הרגל הכל מעשר ואמר ר' שמעיה בר זעירא מאי טעמא הואיל ושוקי ירושלים עשוין להתכבד בכל יום אלמא אמרינן קמאי קמאי אזלו והני אחרינו נינהו הכא נמי קמא קמא אזל והני דבתרא הוא אמר ריש לקיש משום בר קפרא כגון שעשאו פונדק לשלשה ישראל שמע מינה הלכה כר"ש בן אלעזר אפי' ברוב ישראל אלא אמר רב מנשיא בר יעקב כגון שעשאו פונדק לשלשה עובדי כוכבים רב נחמן אמר רבה בר אבוה אפי' תימא לשלשה ישראל מאי טעמא ההוא דנפל מיניה מיאש מימר אמר מכדי אינש אחרינא לא הוה בהדי אלא הני אמרי קמייהו כמה זמני ליהדרו לי ולא הדרו לי והשתא ליהדרו אי דעתייהו לאהדורה אהדרוה ניהלי והאי דלא אהדרוה לי בדעתייהו למיגזלה ואזדא רב נחמן לטעמיה דאמר רב נחמן ראה סלע שנפל

דשתיך. ואע"ת וליקני ליה חבירו לבעל הגל או לבעל הכותל [ב] וא"ל לאין חבר קונה בדבר שיכול להיות שלא ימצאנו לעולם כמו הכא שהוא מונע בעובדי הכותל וכן מוכח לקמן (עמוד ב) דתנן מצא בחנות ובשולחנות הרי אלו שלו ואין חבירו קונה לחנוני או לשולחני לפי שהמעות הם דבר קטן ואין סופו הוא לימצא וכן לקמן (דף כז.) דקאמר לא שנו אלא בלוקח מן התגר דאז הוי שלו ולא אמרי' דקנה אותם תגר כשהיה ברשותו: **בכותל** חדש **מחציו** ולחוץ שלו. ואע"ת והא אמרינן ספק היום לא יטול ועוד דהכא כי נמי נטל להוי מקום סימן ויכריז ועוד דמשמע דמתני' מיירי אפילו בים בו סימן דבגמרא הוה בעי לאוקמי מתני' בסכין וכיס אלא מחמת פירכא אחריתי מוקי לה באודרא ונסכא וא"ל דאיירי בשתיך דומיא דכותל יש ומסתמא כבר בקשו בעליו ולא מצאו ונתייאשו אבל מחציו ולפנים של בעל הבית דאינו שוכח חפציו ימיים רבים:

בתוך הבית הרי אלו שלו. מיירי שמצא בזה הענין שנראה שהוא אבידה: **וניזל בתר בתרא.** דהיינו בעל הבית דמסתמא לעולם הוא דר בביתו עם השוכרים וטרם שהלכו חפשו חפציהם וכבדו הבית ולא שכחו דבר ואין לתלות המציאה שהיא שלהם אלא בבעל הבית שעדיין נשאר בביתו באחרונה כגון מעות דתלינן בתר בתרא לפי שמכבדין השווקים בכל יום ואפילו אין בו סימן דאין בעל הבית מתיאש מה שמפסיד בביתו כסבור שימצאנו היום או למחר כיון שאין נכרים עמו דריס בביתו וכי משני שעשה פונדק לשלשה בני אדם אפילו כי יש סימן מתיאש: **לעולם** מעשר. ואין לתלות דמן המוכרין נפלו וכבר מעות חולין הן שנתחללו על הבהמה דאזלינן בתר לוקחין דהוו רובא דמוכר אחד מוכר לכמה בני אדם ועוד דמוקמינן להו אחזקה דהוי מעשר: **בהר** הבית לעולם חולין. ואע"ת והא אמרינן פרק הרואה (ברכות דף סב:) לא יכנס אדם בהר הבית במעות הצרורים לו בסדינו ובפרהסיא דגראה שנושא אותם לסחורה וגנאי הוא וכעין זה אפילו של הקדש אסור אבל [בידו אפילו הם של חולין מותר ליכנס [ועיין תוס' פסחים ז.]:

עשויין להתכבד בכל יום. ואע"ת והלא אין מתכבדות אלא בשביל שרגיל שלא יטמאו הטהרות ולא בשביל המעות ובגדה (דף נו: ושם ד"ה ש"מ) מוכח דמבוי דאינה בחזקת בדוקה משרגיל אע"פ שבבדוהו אינו מועיל כיון שלא בדקו משרגיל בשעת כיבוד וא"ל כיון שבודקין משרגיל שלא יהא אפילו עצם בבעדשה אי אפשר שלא ימצא מעות אם היו שם:

הכא נמי קמא קמא אזיל ליה. ואע"ת ולוקי מתני' כגון שנמצא בגומא שלא נמצא ע"י כיבוד כדמוכח פ"ק דפסחים (דף ז. ושם) גבי תיבה שנשתמשו בה מעות מעשר וחולין דאע"ג שביבד התיבה אזלינן בתר רוב מעות שנשתמשו שם ולא בתר בתרא כשנמצאו בגומא ויש לומר שיש גומא שנבדקת על ידי כיבוד כדאמר פרק דם נדה (נדה נו: ושם ד"ה בגומא) ויש גומא שהיא עמוקה או סדק שהוא עמוק שאינו נבדק ע"י כיבוד כי ההיא דפסחים ומתני' דקתני מצא בתוך הבית לא משמע שמצא בסדק עמוק או בגומא עמוקה כל כך שלא יוכל לו למצוא בשעת כיבוד:

לשלשה עובדי כוכבים. בפחות משלשה לא מקרי רוב ומיירי שעדיין יושב בבית דאי לאו הכי הוי דבעל הבית שהוא בתרא: **אפילו** תימא לשלשה ישראל. מלתיה דבר קפרא מפרש דאמר לשלשה בני אדם מיירי אפי' בשלשה ישראל ואפילו רבנן דאמרי ברוב ישראל חייב להכריז הכא הוי שלו כדמפ' דמתיאש וא"ת ולמה לי שלשה בתרי ובעל הבית סגי דכל אחד יאמר חבירו לקחה כדאמר בסמוך גבי רואה סלע שנפלה משלשה דאימר דמאחד מן השוכרים אבד והם אינם חושדים את בעל הבית ולכך אין האובד מתיאש דסבור ודאי חבירו לקחה ויחזירנו לו (ועי"ל דבעי לאוקמי אפילו אין בעל הבית עמהם):

שנפל

מסורת הש"ס

א) פסחים ז: שקלים פ"ז מ"ב, ב) בני אדם. רש"ל, ג) [בעל כד.], ד) [עי' ברא"ש גי' אחרת], ה) עי' רש"ל, ו) ס"א בנגעים בכיסו, ז) ס"א,

הגהות הגר"א

[א] גמ' דשתיך. נ"ב גירסת הרמב"ם דשתיא (ועמ"ש רבינו בח"מ סי' רס ס"ק ב): [ב] תוס' ד"ה דשתיך כו' וי"ל כו'. נ"ב עי' הג"מ בשם ראבי"ה:

לעזי רש"י

אשטדל"א
[אישטרדל"ש]. שנצים, שרוכים.
פלט"א. מטיל מתכת.

מוסף רש"י

דשתיך. ליחלוחית היולא מן הכסף וכלע"ז רוי"ל (שבת סה.) לו: שהעלה חלודה (תענית ח.). מעות שנמצאו לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר. רוב אוכלי בשר בירושלים כל ימות השנה ממעות מעשר שני הן, לפי שלא היו מספיקין לאכול כל מעות מעשר שני שלהן ברגל ונותנין אותם לבני העיר כמוכת הנאה והן אוכלין אותם בקדושתן ועיקר אכילת מעות מעשר שלמים היו מביאין מהן, כדקי"ל במנחות (פב.) הלכך לוקחין מהן בהמות, דכל זמן שיש לו מעות מעשר אינו מוליא מעות חולין, ואע"ג דאיכא למימר שמא מיד המוכר נפלו ומעות חולין הן, ספק איסורא לחומרא (פסחים ז.). בהר הבית חולין. ואפילו בשעת הרגל שיש מעות מעשר מרובין בירושלים ממעות חולין, לא מספקינן להו במעשר, דאזלינן בתר רובא דשתא ואמרינן לאו האידנא נפול אלא קודם הרגל (שם). ובירושלים בשאר ימות השנה חולין. דרוב מעות העיר חולין, בשעת הרגל הכל מעשר. דדמפרש טעמא, מה טעם בשעת הרגל מעשר ולא אמרינן קודם הרגל נפול דלאמרן בנמצאין בהר הבית, הואיל ושוקי ירושלים עשויין להתכבד בכל יום. מפני הטיט, ואם נפול קודם הרגל הוו משתכחי בשעת כיבוד, אבל הר הבית ממתוך שהוא משופע והרוח מכבדת ומעפרו ועוד שאין אדם נכנס באבק שעל רגליו, ואינו עשוי להתכבד, אלמא בכל דבר העשוי להתכבד אמרינן קמאי קמאי אזדו (שם).

עין משפט
נר מצוה

עב א מיי' פט"ז מהל' גזלה ואבדה הל' ז סמג עשין עד עוש"ע מ"מ סי' רס סעיף ח:
עג ב ג מיי' שם הל' ט י טוש"ע שם סעיף ב:
עד ד מיי' שם הל' ט טוש"ע שם סעיף ח:
עה ה מיי' פ"ו מהל' מעשר שני הלכה י:
עו ו ז מיי' פט"ז מהל' גזלה ואבדה הל' יא ועיין בהגהות ומ"מ וכ"מ סמג עשין עד עוש"ע מ"מ סי' רס סעיף ג:

רבינו חננאל

הזוהמה. דשתיך טפי עלה בהן סיג הרבה. כלומר משנים רבות הם נתונים בזה המקום לפיכך עלה [בהן סיג]. פי' קתא יד הסכין נקרא קתא שנצי רצועות שהכיס קשור בהן. שהרצועות נקראות שנצי: מתניתין דקתני מצא בכותל חדש מחציו ולפנים לבעל הבית אוקימנא באודרא ונסכא דלית להו לא קתא ולא שנצי וכן כל כיוצא בהן. אם משכירו לבית זה לאחרים אפי' מצא בתוך הבית הרי אלו שלו אוקמה רב נחמן בשעשאו פונדק ואפי' לא עשאו אלא לשלשה ישראל הרי אלו שלו מאי טעמא ההוא דנפל מניה נתיאש. ואזדא רב נחמן לטעמיה דאמר ראה סלע שנפל שנפל

שנפל משנים חייב להחזיר. אפילו אין בו סימן דאינו מתיאש לעולם ומיירי שנתיאס בקשה יחד קודם שבא זה ומצאה ולכך סבור ודאי שהיכירו לקחה כשבקשה עמו ואינו מתיאש לעולם שמחשב יחזירנה לי כשאביאנו ברגיס ואוכיח לו שמצאו ולכך נמי אמרינן בסמוך אימור שותפי נינהו כיון שראינום מתפשין יחד ומה שפרש"י מעטעם יאוש שלא מדעת אין נראה דהא רבא סבר דהוי יאוש ומפרש בסמוך מילתיה דרב נחמן ואין סברא לומר דהדר ביה בתר דאיתותב ומה שפירש נמי שיבינענו שבועת היסת קשה וכי יבינענו בטענת ספק ומיהו י"ל דטוען ברי לפי שלא היה שם אחר כי אם הוא אך קשה דבימי בר קפרא עדיין לא נתקנה שבועת היסת ונראה לפרש שלא שבועה אינו מתיאש לעולם כדפרישית: **לא אמרן אלא כי ליה ביה שוה פרוטה לכל חד וחד.** דהיינו כי ליכא שלש פרוטות אלא ב' דמה נפשך אין צריך להחזיר אם שלשתן שותפין אין כאן כדי השבה לכל אחד ואם אינו שותפין האובד יתיאש כי הנים ידמוהו כל אחד על חבירו וא"ת ויאוש שמא שנים הם שותפין דאין חושדים זה את זה ולא מתיאשי שנתיאס יטענו בטענת ברי לשליש וכן באיכא דאמרי אמאי קאמר הני שותפי נינהו וחד מייניהו אחיל מנתיה גבי חבריה נימא אימור שנים מהם הם שותפין ואין חושדין זה את זה ויאמרו ודאי שהשליש לקחה וי"ל דודאי כי ליכא אלא שנים האחד יטען ברי לחבירו אבל כשיש שלשה לא יטענו טענת ברי לשליש אפי' יהיו שנים מהן שותפין דנהי דאין חושדים זה את זה מ"מ סבור שהשותף לקחה לצערו עד זמן מרובה כדאמר בסמוך דאי איכא שלש פרוטות דאינם מתיאשים שסבורים שחבריהם מצאם ומעלים מהם להקניט ולצער עד זמן מרובה ולבסוף יחזירנה ועי"ל דכיון שהשלשה הולכין יחד אין לומר שותפין שנים מהם אלא או כולם שותפין או כל אחד ואחד לבדו:

מתנה בעלמא הוא דיהיב ליה. וא"ת והא לאו דלא תגזול מקרי ניתק לעשה בפ' שילוח הקן (חולין דף קמא.) א"כ כיון דלענין גזילה לא מקרי מתנה גם השב תשיבם למה לא תיקן וי"ל דלא קאי אלא על לאו דלא תוכל להתעלם שעבר שלא החזיר קודם יאוש: **אינו** עובר **אלא משום השב תשיבם.** ובפ"ק דקדושין (דף לד. ושם ד"ה מעקה) דחשיב השבת אבידה עשה שאין הזמן גרמא היינו בענין שבכאן וא"ת ואמאי ליכא לאו דלא תגזול אי משום דבהתירא אתא לידיה הלא בכובש שכר שכיר איכא לאו כדאמר בפרק איזהו נשך (לקמן דף סא. ושם) וי"ל דהתם כשמתכוין לגזול לא נתיאשו הבעלים והכא כבר נתיאשו: **אפילו** צרורין. רש"י ל"ג צרורין דאם היה בו סימן מכריז וי"ל דגריס ליה ומיירי דאיכא רוב עכו"ם מצויים שם והם שלו ואע"ג דאיכא סימן דהלכה כר' שמעון בן אלעזר בהא:

בלוקח

שנפל משנים חייב להחזיר מאי טעמא ההוא דנפל מיניה לא מיאש מימר אמר מכדי איניש אחרינא לא הוה בהדאי אלא האי נקיטנא ליה ואמינא ליה אנת הוא דשקלתיה בשלשה אינו חייב להחזיר מאי טעמא ההוא דנפל מיניה ודאי מיאש מימר אמר מכדי תרי הוו בהדאי אי נקיטנא להאי אמר לא שקלתיה ואי נקיטנא להאי אמר לא שקלתיה אמר רבא האי דאמרת בשלשה אינו חייב להחזיר לא אמרן אלא דלית ביה שוה פרוטה לכל חד וחד אבל אית ביה שוה פרוטה לכל חד וחד חייב להחזיר מאי טעמא אימור שותפי נינהו ולא מיאשו איכא דאמרי אמר רבא [א]אע"ג דלית ביה אלא שוה שתי פרוטות חייב להחזיר מאי טעמא אימור שותפי נינהו וחד מנייהו אחולי אחליה למנתיה גבי חבריה ואמר רבא [ב]ראה סלע שנפלה נטלה לפני יאוש על מנת לגוזלה עובר בכולן משום [1]לא תגזול ומשום [2]השב תשיבם ומשום [3]לא תוכל להתעלם ואע"ג דחזרה לאחר יאוש [ג]מתנה הוא דיהיב ליה ואיסורא דעבד עבד [ד]נטלה לפני יאוש על מנת להחזירה ולאחר יאוש נתכוין לגוזלה עובר משום השב תשיבם [ה]המתין לה עד שנתיאשו הבעלים ונטלה [ו]אינו עובר אלא משום לא תוכל להתעלם בלבד [ז]אמר רבא [ח]האי מאן דחזי דנפל זוזי מחבריה בי חלתא ואשכחיה ושקליה לא מיחייב לאהדורי ליה מאי טעמא ההוא דנפל מיניה מיאש הוא אע"ג דחזייה דאייתי ארבלא וקא מרבל מימר אמר כי היכי דנפול מינאי דידי הכי [ט]נפול מאיניש אחרינא [א] ומשכחנא מידי: **מתני'** [י]מצא בחנות הרי אלו שלו בין התיבה ולחנוני של חנוני לפני שולחני הרי אלו שלו בין הכסא ולשולחני הרי אלו של שולחני [יא]הלוקח פירות מחבירו או ששילח לו חבירו פירות ומצא בהן מעות הרי אלו שלו אם היו צרורין נוטל ומכריז: **גמ'** אמר רבי אלעזר [יב]אפילו מונחין על גבי שולחן תנן לפני שולחני הרי אלו שלו הא על גבי שולחן דשולחני אימא סיפא בין הכסא ולשולחני של שולחני הא על גבי שולחן שלו אלא [יג]מהא ליכא למשמע מינה ורבי אלעזר הא מנא ליה אמר רבא מתניתין קשיתיה מאי אריא דתני בין הכסא לשולחני של שולחני ליתני על [יד] שולחן אי נמי מצא בשולחנות כדקתני רישא מצא בחנות שלו [טו]אלא ש"מ אפי' מונחין על גבי שולחן הרי אלו שלו: הלוקח פירות מחבירו וכו': אמר ריש לקיש משום רבי יוסי בר חנינא אלא בלוקח

בלוקח

[1]לא תַעֲשֹׂק אֶת רֵעֶךָ וְלֹא תִגְזֹל לֹא תָלִין פְּעֻלַּת שָׂכִיר אִתְּךָ עַד בֹּקֶר: ויקרא יט יג
[2]לֹא תִרְאֶה אֶת שׁוֹר אָחִיךָ אוֹ אֶת שֵׂיוֹ נִדָּחִים וְהִתְעַלַּמְתָּ מֵהֶם הָשֵׁב תְּשִׁיבֵם לְאָחִיךָ:
דברים כב א
[3]וְכֵן תַּעֲשֶׂה לַחֲמֹרוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְשִׂמְלָתוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְכָל אֲבֵדַת אָחִיךָ אֲשֶׁר תֹּאבַד מִמֶּנּוּ וּמְצָאתָהּ לֹא תוּכַל לְהִתְעַלָּם: דברים כב ג

הגהות הב"ח

(א) גמ' הכי נמי נפיל מאיניש אחרינא: (ב) שם לתני על גבי שלחן אי נמי:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ומשכחנא. אותיות נא ממנא ומשכחנא מוקפים: [ב] רש"י ד"ה א"נ ניתני בריש. נ"ב והרמב"ם מפרש דקאי על סיפא בין הכסא כו' ליתני בשולחנות כו' ועכא"מ (ועמ"ש רבינו בח"מ סי' רס ס"ק טו יז):

מוסף רש"י

אלא מהא ליכא למשמע מינה. דודאי מתני' לאו כולה דוקא, אלא תדא מגייהו דוקא, או ריש אי סיפא, ותנא אידך אטו ההוא ולא יתינן הי מגייהו דוקא דגמר מגיה (שבת קכא.).

תורה אור השלם

רבינו חננאל

חייב להכריז דלא נתיאש. נפל מתוך שלשה אין חייב להכריז דודאי מיאש וכו' וברבא פליג עליה בהא. אמר רבא סלע שנפלה מחבירו נטלה לפני יאוש עובר משום בל תגזול ומשום השב תשיבם ומשום לא תוכל להתעלם אע"ג דאהדדה למרה לבתר יאוש איסורא כבר עבדא והשתא מתנה הוא דיהיב ליה. נטלה לפני יאוש על מנת להחזירה ולאחר יאוש נמלך לנוטלה עובר משום השב תשיבם. המתין עד שנתיאשו הבעלים ונטלה אינו עובר אלא משום לא תוכל להתעלם. אמר רבא מאן דחזא דנפל זוזא מחבריה בי חלתא ושקליה אינו חייב להחזירו אע"ג דחזיה דמייתי ארבולי ומארבל וכו': **מתני'** מצא בחנות הרי אלו שלו. בין תיבה לחנווני הרי אלו לחנווני. לפני שולחני למוצאן בין כסא לשולחני הרי הן לשולחני. ודייק ר' אלעזר מדקתני בין כסא לשולחני הרי הן לשולחני הא על השולחן אפי' צרורין ומונחין הרי הן של מוצאן ותוב מדלא קתני סיפא מצא בחנות של שולחני הרי אלו שלו כדקתני רישא ש"מ אפי' על השולחן עצמו הרי הן למוצאן. לקח פירות מחבירו ומצא בתוכן מעות או שילח לו חבירו פירות

עז א מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ח סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רסב סעיף ג וסעיף ד:
עח ב ג ד מיי' שם הל' ו ז סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רנט סעיף ח:
עט ה מיי' שם הל' ט סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רסב סעיף י:
פ ו מיי' פט"ז שם הלכה ד ה ועיין בהשגות וכמ"מ סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רס סעיף ה:
פא ז מיי' שם הל' ו סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רסב סעיף יז:
פב ח מיי' שם הלכה ה סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רס סעיף ה:

(ד) [ע' תוס' ב"ק סז: ד"ה רבא], ב) [גליסא הנ"י ונטלה עובר משום כו' וכ"מ ברש"י ד"ה עובר], ג) [ל"ל ואמר וכ"ג ברש"י ור"ח ור"ש], ד) [ע' מדרש עב.] בדרכות סה. וש"נ, ה) [ע' רי"ף ורא"ש גרסאות אחרות ועי' רש"ל], ו) [לעיל כב:], ז) ל"ל לתוכה. רש"ל.

(ח) [ע' תוס' ב"ק סז: ד"ה רבא], ט) [גליסא הנ"י ונטלה עובר משום כו' וכ"מ ברש"י ד"ה עובר], י) [ל"ל ואמר וכ"ג ברש"י ור"ח ור"ש], יא) [ע' מדרש עב.] בדרכות סה. וש"נ, יב) [ע' רי"ף ורא"ש גרסאות אחרות ועי' רש"ל], יג) [לעיל כב:], יד) ל"ל לתוכה. רש"ל.

(ט) [ע' תוס' ב"ק סז: ד"ה רבא], י) [גליסא הנ"י ונטלה עובר משום כו' וכ"מ ברש"י ד"ה עובר], יא) [ל"ל ואמר וכ"ג ברש"י ור"ח ור"ש], יב) [ע' מדרש עב.] בדרכות סה. וש"נ, יג) [לעיל כב:], יד) ל"ל לתוכה. רש"ל.